

hvorledes han vil — den Ret nægter Ingen ham —, men vi sige her: vi blive ikke ved at give Mandskab til en Hær, og rimeligvis heller ikke med vor gode Villie Penge til en Hær, som uden og imod Kongens Villie er bestemt til at kunne komme til at tjene under fremmede Hærføreres Ansørsel. (Hør!) Stod det i Kongens Magt, paa det tydske Forbund, i det tydske Forbunds Regjeringsforsamling — thi en saadan er det — at sige: Nei! jeg vil ikke! saa skulde der heller ikke herom være Tvivl, men naar 9 af 17 sige: Du skal! saa maa Kongen sende sine Tropper ind under en Hærfører, som han ikke har den ringeste Indflydelse paa, og det er dertil, vi ikke ønske at betroe udsnevret Mandskab. Naar Kongen sender Hververofficerer ud og trommer frivilligt Mandskab sammen, for at følge ham i Forbundets Tjeneste, saa skal vist ingen Indsigelse gjøres ham; den frivillige danske Mand kan gaae, hvor han vil, men for den udskevne Mand svare vi, og vi svare for, at han og hans Tjeneste ikke bliver misbrugt. (Hør!) Denne Ret har Kongen givet os i den nævnte Paragraph, og han har ikke givet os den omsonst; thi han vilde foragte den Gave, han havde givet os, naar vi ikke vidste at bruge den i rette Tid og med Maadehold. (Hør!) Forffjellen mellem Officererne og det udsnevne Mandskab ligger deri, at Officeren frivilligt har stillet sig til Kongens Tjeneste; han vidste, hvad der forelaa —, men vi kalde Manden tvungen ind i Kongens Tjeneste, og vi betroe ham maaskee i hans Fjendes Bold, saa at han ikke kan være tilstede og øve Hærværk, naar det meest behøves. Det er vel sandt, at vi ikke med Visshed kunne sige, at, hvad der skete i 1848, ikke vilde være skeet, om Holsteen ikke var tiltraadt det tydske Forbund; men det er ganske vist, at det er skeet, uagtet Holsteen var i det tydske Forbund (Hør!), og dersom Danmark havde været i det tydske Forbund saavel som Holsteen, saa kunde det ikke være skeet, saa vilde det i Europa være blevet betragtet og betegnet som en Bolds-gjerning af en anden Art, end skeet er. Der er en saare væsentlig Forffjel paa de to Stillinger, om Kongen frivilligt siger: Vi marschere mod det tydske Forbund, fordi vi have

eens Formaal og eens Idretter, eller om Kongen gjør det, fordi han maaskee føler, at han gjør klogeft deri, uagtet det ikke er hans virkelige Idret. I første Tilfælde svigter ingen dansk Mand ham; men, naar han i fremmede Idretter, for at sjerne os fra vort Fædrelands Grændser, som vi ikke kunne komme til at forsvare, medens vi ere borte, tvinger vore Folk, benytter den Frihed, vi give ham, til mod sin egen Villie at sende os bort, saa er det ikke hans Villie, som skeer. Dersom Ministeriet tør træde frem og sige: Kongen skal til enhver Tid kunne sikke Eder, at I kun blive brugte der, hvor han vil, at I skulle være med, og ingen Executionsmagt skal mod hans Beslutning kunne bringe ham til noget Andet — og det vilde være gavnligt, dersom Ministeriet kunde træde frem og sige det, — saa var der ingen Tvist mellem os om det Punkt; men jeg troer, at Ministeriet hverken kan eller vil dette. Jeg vender tilbage til den af Krigsministeren opstillede Sætning, at, hvad der er skeet 1848, ikke beviser, at det jo vilde være skeet, dersom Holsteen ikke var tiltraadt det tydske Forbund; men jeg spørger Ministeren: hvad vilde der være skeet, om vi virkelig vare tiltraadte det tydske Forbund? Thi deri ligger Feilen, Manglen er den, at vi have tiltraadt det paa Skromt, og det er det, vi have hødet for. — Dersom vi i 1815, da vi tiltraadte det tydske Forbund, havde været ganske oprigtige i vort Sind og sagt: det, vi love, det holde vi; vi love paa Holsteens Begne at være beredte til at marschere med Tydskland, vi ordne Holsteens Forhold paa den og den Maade, og derved slutte vi os til det og sondre os fra det paa en fornuftig Maade, er der ikke saa stor Næmelighed for, at det, som nu er skeet, aldrig vilde være skeet? (So!). Og jeg bruger den samme Beviisførelse som den ærede Minister: indtil det Modfatte er beviist, staaer dette fast; thi fast staaer det, at vi ikke have gjort det, da det var Tid, fast staaer det, at vi ere paa Veie til at begaae det samme Misgreb paany (Hør!). Vi skulle være forsonlige og forligelige; men forsonlige og forligelige blive Naboer bedst, naar de ikke blive forvirrede i Begreberne om gjensidige Rettigheder og Pligter (Hør!). Vi skulle